PREU. 5 CENT.



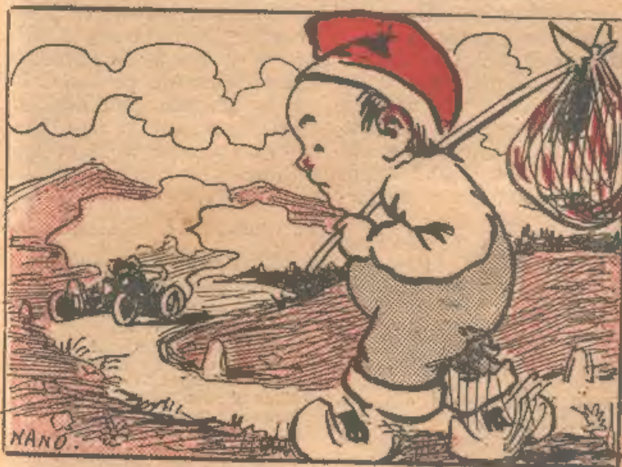
Fará una entremaliadura cada diumenge

ANY 1.er • BARCELONA, 2 OCTUBRE 1904 • NÚM. 40

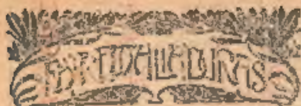
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya, un any . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . 2 id.
Extranger, un any. . . . 5 id.

La tornada d'EN PATUFET



La manera més rodona
de fê una bona excursió
és deixars' de tot això
y marxar a Barcelona.



Desde fora

Boy parlant ab En Delpont de las *co·as de casa*, nos enfilarem per la montanya canigorenca y cantant las bonicas esparsas de la cansó que comensa dihent:

Montanyas del Canigó
frescas son y regaladas
y molt mes ara al istiu
que las aygues son gemadas

ab veritable goig contemplarem la bona obra empresa par Monsenyor Carceladé Bisbe de Perpinyá ab la restauració del Cenobi de St. Martí ahont, aviat complirá dos anys, volgué Deu s'hi aixoplúguessin los cantayres de la Gaya Ciencia de per tots los llochs ahont la llengua catalana es parlada.

¡Com recordarem lo Poema de M. Cinto qui nos esplica ab sa gran concepció poética que

Lo Canigó es una magnolia inmen-[sa
que en un rebrot del Pirineu se [bada
per abellas te fadas que la voltan
per papellonas los cisnes y las ali-[gas

y després de fruhir a plé tot aquell esclat que nostres ulls abastavan remembrant los fets d'épocas passadas, de quan tota aquella terra era catalana; es dir quan encara mans barroeras no havían mitj partit lo que de fet no han lograt encara; puig tota la terra rossellonesa malgrat estar baix lo domini d'un altre Estat no ha perdut com no perdrá may la fesomía que la fa ser igual a la nostra, nos dirigirem vers a Perpinyá, la histórica capital rossellonesa ahont hi havían tingut estada los monarcas del Principat de Catalunya.

Després de reseguir quelcom de lo molt que allí hi ha pera veurer y complir ab algun deber de cortesía, me vaig despedir del amich y entusiasta catalá rosellonés pera tornar a Barcelona ahont hi trovareu altre volta

En Patufet

EN PATUFET estiuhejant

RECORTS

¡Alsa noy; tira pe·xet,
amigo com la voltavas
ab la filla d'en M·rquet!
—Aquest es En Patufet—
vaig dir; y ¡com t'hi quadravas!
Al envelat, lo jovent
ja no estava pe'l que feyan
puig tots anavan dihent;
—No ho fa pas gens malament,
y de goig mirante reyan.

Las xiquetas mes xamosas
contemplante a tort y a dret
se sentian envejosas
ó mes ben dit orgullosas
de ballá ab tu, Patufet.
Quant lo ram entrá en subasta
com tocats per un resort,
ab un gran crit entussiasta
los socis digueren: *¡Basta*,
no'ns toca avuy tal honor!
Puig que ab nosaltres se troba
lo simpátich Patufet,
entre los socis s'aproba
d'admiració darli proba
oferintli'l ram aquet.
Ab aplausos y *jarana*
tal honor fou celebrat,
y vermellet com magrana
vas demaná una sardana
que totbom hi prengué part.
L'endemá lo poble en pes
va fer cap a l'estació,
despedintte ab grans mercés
tant lo rich com lo pagés,
com lo batlle y lo rectó.
—Patufet, hasta la vista
—A reveure, Patufet
y tu content com artista
que de flors n'ha fet conquista
somreyas tot satisfet.
Y ab ta roja barretina
y ta cara rodanxona...
¡valgam la Santa Cristina!
frissava mes d'una nina
per veni ab tu a Barcelona.

. . . .

¡Com qui sent greu anyoransa
ja després d'haber marxat
de tu's parlava ab recansa
consolantlos l'esperansa
de reveuret aviat!

Joseph Oliver



No passa res que Deu no vullga

Una vegada hi havía un minyó qu'era tan sabatassas, que bé se li podía dir era un tros de cóniam, puig la seva déria més grossa—que ja li venía de petit—era la de volguer matarse. De manera qu'un día que'l senyor rector li deya:—Creume, noy, la mort y la vida Deu la té.



—¡Si, ves si jo vull matarme si Nostre Senyor me'n privará!—respongué.

Y no'l podía treurer de aquí, de modo que sempre estava ab un ¡ay! al cor tement que'l xicot un día no'n fes una.

Quan vetaquí que, essent ja grandassot, se va enamorar d'una mossa del seu poble, y com qu'ella li va donar carbassa, ¡quina'n va fer! S'enfila a la finestra y ¡patatúm! 's tira dalt-baix, ensopegantse en aquell moment a passar la seva estimada, que, al veure caure un home, ab tot lo brahó que

Deú li havía donat, ¡puf!, l'entoma, y al tenirlo als seus brassos se trobá qu'era el xicot que la festejava, y tota enfadada li digué:

—Vés, animalot; no serveixes per cap cosa bona.

Lo xicot, al sentirse dir animal per la seva estimada, va enfutismarse de tal manera, que agafá una corda, la lligá a una de las vigas de las golfas, feu un nus escorredó, passántsel pel coll, pero tantost quedá penjant, ¡catacruch!, se trenca la viga y al plegat cau una pluja d'unsas d'or com no's podeu pas figurar, ja qu'estavan amagadas allá dalt de quí sab los anys.



Ell que sí que, quan se vá véurer tan rich, se'n va corrents a ferho saber a la seva estimada, pensant que allavors lo voldría, pero, ¡qué's cas!, li doná carbassa altre cop.

Allavors sí que's va desesperar del tot. "No hi ha remey per mi,—deya,—y vaja, Nostre Senyor no hi podrá res, perque ell es l'amo de la meva ánima; ab aixó que'n fassi lo que vullga, pero jo soch l'amo del meu cos y per tant en faré lo que voldré."

Agafa una pistola, la carrega fins dalt de tot del canó, se l'apunta al front tan fort com pot y descarrega, pero en lloch de sortir la bala 's reventa la pistola y no's fa gens de mal, sino al contrari, que veu saltar per la finestra un home que fugía com si'ls mals esperits se l'emportessin, donchs era un lladre qu'havía entrat pera robarli'ls diners y que, al sentir l'espatech, 's va pensar que l'havían vist y s'escapava sens haver pogut pendre res.

En vista de que no podia sortir ab la seva, ara per fas, ara per nefas, ¿quina'n va fer? Agafa una pistola, una corda y una capsa de mistos y se'n va cap al riu.

—Ara sí que no m'escaparé, perque ab quatre morts al plegat no pot ser que'n surti, puig los mistos m'envenenarán, la corda m'escanyará, la pistola m'obrirá el cap y l'aygua m'ofegará.



Un cop es al riu, busca un arbre que las brancas anessin cap a l'aygua, s'empassa la capsa de mistos, se penja a la corda y després se tira un tiro.

Pero la bala, en lloch de foradarli 'l cap, trenca la corda y cau a l'aygua, que se l'emporta surant cap a la vora, ahont hi havía uns pagessos que, al sentir lo soroll, hi corran y'l treuhen, mentres l'aygua que s'havía empassat li fa vomitar los mistos qu'havía menjat, y sa y bo, y més trempat qu'un jínjol, l'acompanyan a casa seva ahont hi troba la seva estimada, que s'havía arrepentit de las carbassas que li havía donat.

Al cap de poch temps se varen casar, y mentres dinavan ell que diu:

—Senyor rector, ara sí que veig que no m'enganyava quan deya: — ¡No passa res que Deu no vullga! ¡la mort y la vida Deu la té!

Popular

ESTÉTICA INFANTIL

CONVENIENCIA

L'obra d'art deu se'adequada
al lloch ahont va destinada.

L'hom de gust ó de talent
no fa res impertinent.

Res al mon se fa de bó
sens *le Dieu de l'apropos*.

Lo vestit déu se apropiat
al lloch, als anys y al estat.

SENZILLESA

Parlá y obrá ab senzillesa
mostra gust y sensatesa.

Lo pretensiós y enfátich
es altament antipátich.

Lo senzill o familiar
no es sinónim de vulgar.

Hi llegit a alguna part
qu'es gran art amagar l'art.

ECONOMÍA

En las arts y en tot mes val
poch y bo que molt y mal.

Las cosas per se'apreciadas
no han de darse a carretadas.

L'ornament es com la sal
poca fa be, molta fa mal.

Si l'iris durava un dia
poca gent se'l miraría

En art y en tota ocasió
Recordat del *rien de trop*.

VERITAT

L'art com cal y l'home honrat
diuhen sempre la veritat.

La vritat bella ó ideal
no es la vritat material.

La ver tat quan be's mira
també poesía inspira.

Bonas arts no hi pot haver
sense bell y verdader.

Hi ha un art vist, un art pensat
y un altre qu'es somniat.

ESCOLA

Els esforsos aislats
solen dar pochs resultats.

Sense forsa colectiva
may a fe'escola s'arriba.

Poch fa una persona sola
sense tradició ni escola.

El nostre individualisme
ens va portant al nihilisme.

May s'es vist com en el día
en las arts mes anarquía.

INFLUENCIAS

Segons l'ayre qué's respira
be o mal l'artista s'inspira.

Segons es l'estat social
es el gust o el ideal

Mil cosas l'art modifican
lo matan ó vivifican.

† PAU MILÁ Y FONTANALS



Apa noy, ab lo parayguas a coll y'ls esclops curulls de palla per la pluja d'aquets últims días, vinga badar d'una part a l'altra.

Ja n'han arrivat de pagesos y d'altres que'l fan y entre tots han procurat que no faltés gent en los teatres y demés llochs ahont s'hi han celebrat espectacles més ó menys interessants.

No'hi estava acostumat ja a escriurer, com que tot l'es-

tíu l'em passat sense res que fer, ara ens atiparán de comedia.

Be prou que ho diuhen los forasters, a Barcelona sempre están de festa perque tenen una especie de negocis que may se'ls mullen, si tinguessen de trevallar al camp ras com nosaltres, que un cop havém sembrat, moltas vegadas, un ayguat se'ns ho emporta tot, pedrega y ens mata las vinyas o'ls blats quan estant fets un pa d'or qu'*animoran*, aixó quan la sequedat no'ls mata, que allavors també es ben trist veurels ab las espigas buydas acotadas endavant com qui pidola una caritat, ab la boca seca y mirantse als pagesos ab una tristor que trenca'l cor del més despreocupat de las cosas d'aquest mon.

Aixó m'ho esplicava un bon home entre acte y acte d'una funció que no entenía, ni ganas, segons ell.

—Ab los *sainetes* no hi trobo cap mérit perque tot s'ho fan venir a la mida del qu'escriu; tinguessin la feyna a sol y serena com naltres; deya ell. Ara tenim més aygua que voldríam y en cambi hem passat un estíu que tot s'ha mort de set.

—Donhs, per qué hi veníu a teatre si esteu tan contristat?

—La dona'n te la culpa, sí, perque va criar un brivall d'uns senyors y cad'any per aquestas festas, ala, cap a Barcelona.

—Be us estiman prou...

—Massa, tot lo dia som a *teatro*, pro vaja, jo també'ls estimo als senyors y sobretot an'aquel bordegás que va criar la de casa..... qué vols que't digui noy, n'estich *animorat*, veus aquell que seu en aquell assiento que fa... un... dos... quatre...? donchs es ell.

—Sembla aixerit.

—Y no poch, a casa armava uns rebomboris! tot lo poble'l volía y li déyam *Patufet*, y que aquí també'l deuhen estimar forsa, perque per tot sento que'l cridan!

. . . .

Y acabaren la funció y ni ell ni jo varem saber qué havían fet, ell s'estimava més parlar de cosas qu'entenía y a mi'm feu recordar aquellas sencillas conversas que armavam á la plassa del poble quan eixíam de missa.

CRISTOFUL

❧ ❧



¡Tafoy, quina rahimada!
¡Aixó dón gust de mirá!
vinguessiu al hort de casa
que no n'hi ha de bo ni un grá.

Despres de las festas

Després de seguir pel mon
festas majors y envelats
gastant gresca y bon humor
me convé ja reposar.
Pera rebrer als companys
que de fora aquí han vingut
per veure las grans festassas
que tant bonas han sigut
Recordeus que'n questos dias
qu'han passat com tren exprés
es la nostra lleal patrona
la Verge de las Mercés.
Y admirats de la ciutat
dels conjunts que la dominan
han sortit ja'ls forasters
encantats y buyts d'ermilla.
Han vist teatres, fochs y balls
al carrer de la Granvia
cosso blanch y cabalgatas
y l'adorno dels tranvias.
Y molt moixos alguns d'ells
s'han entornat lo parayguas
qu'es creyan poguer usar
no pel sol sino per l'aygua.
Ara ja fins l'any que ve
y porteu plena la bossa
que per gastarla ab *bonichs*.
no hi ha en lloch com Barcelona.

A. P. Rigau

Carta a EN PATUFET

Amich Patufet: Avuy sí que puch donar als teus llegidors una noticia per cert ben agradosa.

La "Lliga Regional„ y la "Associació Obrera Catalanista„ d'eixa ciutat, organisaren un concurs de *Cansons Catalanas Populars* pera noys y noyas companyons nostres, que s' efectuá lo diumenge prop-passat y que per lo numerós y escullit públich que hi assistí, fou petit l'ample y espayós local del teatre en que s'executá.

¡Y quin bé de Deu de noyets y noyetas!

¡Y que ben armonisadas foren las cansons que cantaren! Te dich, amich meu,

que t'hauria dat bó de serhi.

Lo senyor Martrus llegí un bell parlament enaltint la música catalana y recordant a tots los nens y nenas que s' hi practiquessin ab ferma voluntat a las cansons de nostra terra, y s'apartessin de las *cansonotas* portadas de fora casa, que quasi bé totas son inmorals y no s'avenen ab lo modo d'esser de la rassa catalana. Tant lo senyor Martrus com lo senyor Casas, director del concurs, y tots los nens y nenas que hi prengueren part foren obsequiats ab aixordadors y unánims aplausos per la concurrencia.

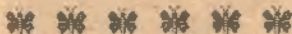
A tots los que prengueren part en lo referit concurs se'ls hi doná un magnífich y valiós regalo; y acabá la festa ab molta alegria y germanor tant pels petits concursants, com pels grans que assistiren á la festa.

Terminá l'acte ab coratjosos viscas a la música catalana y a Catalunya.... y fins l'any que vé si a Deu plau.

Ton amich

JOSEPH VILARNAU

Manresa, Setembre 1904

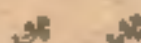


COLABORACIÓ INFANTIL

Convit

Te convido PATUFET
aquest any per la Mercé
tant si plou com si es seré
que vinguis algun ratet
a casa, que't donaré,
bons pollastres y bisftechs
bon pa y bon vi, de tot cor
ab bona cara y jo crech
qu'es sens dubte lo millor
company teu en

SALVADOR (13 anys)



Lo Pi de las tres brancas

De Berga en las serradas
n'hi ha un pi molt frondós;
veyent sas grans brancadas
me'n fa estar orgullós.
Las tres brancas que'n te
ab joya al mon ostenta,
la patria amor y fe,
cada una'n representa.
Diuhen que fou plantat
en temps de l'antigor,
que qui'l vol arrencar
primer que'l pi, ell se mor.
Los vells ja'l nomenavan
lo nostre arbre sagrat,
per ell ab fe lluytaran,
per nostra llibertat.
Juntemnos tots a l'una
al volt de nostre pi;
l'arrel de Catalunya
jamay no pot morí!

RICART VALLS (15 anys)

S. Juliá de Vilatorta



—N'hi poden haver de bons, pró no sé quin agafar...

. . . .

—Los amichs, noys, son melons qu'haveu de saber triar.

Excursió á la Rabassada

L'anada

A las quatre del matí me vaig llevar, vaig anar a buscar als meus amiguets del carrer, que, junts, eram set, y ab permís de nostres pares, tirarem de dret a la Seu, a missa matinal, com teným per costúm sempre que'ns aném a fora; digueren la missa y, un cop acabada, ferem camí cap a la Rabassada. Pujarem per la Rambla de Catalunya amunt, atravessarem tot Gracia, y al esser a n'aquells tranvías blaus que van fins a l'estació del Funicular tirarem seguint sa via fins a arribar a dita estació; allavors emprenguerem per una de las carreteras que trovarem, y'ls uns cantant, los altres discutint, mentres qu'en Pepet y jo, que portava En Patufet, nos dedicarem a llegirlo, y passarem lo camí que no ens en'adonarem.

Al esser a dalt nos aturarem una miqueta pera veure Barcelona. ¡Y qué'n véyam de casas d'allá dalt estant!

Al cap d'un quart, emprenguerem altra volta la marxa, camí de la Rabassada avall, passant per una carretera que'ns feu dar més voltas que uns caballets, pro nosaltres vinga saltar y correr camí avall com si juguesem a *tocar y amagar;* y en Pepet digué: —No corrém tant que podém caurer, y ademés que no veyém lo que passém, ¡tant bonich que's tot axó!

Allavors, com ja estavam tots un xich cansats, varem anar poch a poch fins que arrivarem a baix a la Rabassada.

¡Remanoy, quin bullit hi varem fer tots plegats! Figureuvos que jo y un altre eram los més grans, y axó que no més teným dotze

anys, pro ja tením un xich d'enteniment.

En Pepet, que portava una máquina, li va venir l'idea de retratarnos tot esmorsant. ¡Remanoy! ens envarem anar a sota d'uns arbres y en Pepet mateix ens va arreglar y'ns va tenir de retratar instantániament, perque ningú podía estar quiet.

Un cop retratats, varem seguir esmorsant.

Després d'haver esmorsat ens anarem tot xano xano cap a véurer tot alló que's tant bonich.

Y surt en Pepet dihent que juguessim a l'escarbat bum-bum, y jo dich:—¿Per qué a n'aquest joch?—Perque es un joch que no'ns podém fer mal, y després qu'EN PATUFET ens ho va recomanar en un dels seus números.

Quan estiguerem satisfets de jugar a n'aquest joch, tractarem de fer lo retorn per Sarriá.

La tornada

Allavors En Pepet, tot anant amunt, nos va contar un qüento molt bonich, pro molt llarch, y no podré explicarvos més que lo que significava:

Un noy molt dolent s'escapá de casa els seus pares; prengué diners de sa mare y gastá tot lo que pogué; mes, quan se li acabaren, visqué pobre y arrastrat, y allavors tots los amichs se li separaren.

Bueno, donchs com anava dihent, ferem dret cap a Sarriá a veure un amich nostre que hi viu ab la seva familia.

Quan en Pepet acabá de explicar lo qüento nos posarem a cantar cansons populars catalanas, que son aquestas:

L'Arbre sagrat.
Los tres tambors
La Filadora. y
Montanyas del Canigó.

Com que l'amich qu'anavam a veure ja'ns coneixía molt, encara no'ns va sentir desseguida sortí pel portal de casa seva.

Al arribar nos feu entrar a dins, que'ns hi tenía un bon refresch preparat, y se'n alegrá molt de que l' anessim a veurer.

Ab aquell amich, qu'es molt bon noy, nos hi estarem cosa d'una horeta jugant, y a quarts d'una marxarem tots cap a Barcelona altra vegada. Com que tots estém al mateix carrer, ens en varem anar junts hasta a casa sens esser conegut

de ningú, perque som tots
molt quiets y callats.
Ja't ben dich jo, PATUFET
que vam suar de debó;
si hagués fet un xich de fret
hauría anat molt milló.

R. FARRÉ Y SAMSÓ
(12 anys.)

7 agost 1904



A EN PATUFET

Passant un quant temps a fora
al poble de Viladecans
a tots t'he dat a conexer
tant als petits com als grans.

CARME RIGAU (9 anys)



Lo senyoret *Luisito*,
sempre que va de visita
s'emporta'l gos, perque, diu,
qu'es de la seva familia.

UN ORFANET

á María Santíssima

Mare, vaig perdrer ma mare
essent jo molt jóvenet
No tinch ningú que m'ampare
y en lo mon visch tot solet.
Donaume, donchs, Mare meva
un aussili y un consol;
Que'l meu do or es sens treva
y'l meu cor está de dol.
Las bofetadas son paga
dels beneficis que faig,
y la ma, ¡fingit! amaga
qui'm tira pedras a raig.
Susteniume, Mare santa,
en mon gran desalliment:
la tempesta que m'espanta,
dissipau ab bras potent.

JOSEPH FERRÉ Y PERIS (12 anys



Sí, sí!

Jo n'estich molt contentó,
puig dius farás *Calendari*,
y creume que't portaré
molts trevalls per publicarhi.

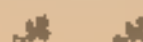
JAUME SEGALÉS (13 anys)



Reflexionant

Aquets días, qui'ls soporta,
ab brugit que a tots abruma,
estich PATUFET, mitj morta,
pro per tu, sempre la porta
te oberta la meva pluma.
Vull viure y morir ab tu,
que sempre fas cosa bona,
donantnos uns *rendez-vous*,
com may los ha vist ningú,
per dintre de Barcelona.
Segueix eix camí, baylet,
que tant agrada a las nenas,
puig que'ls treus, bon PATUFET,
de demunt enuitg y penas.

SIÓ DORIA (15 anys)



Qüento

En una de las estacions intermitjas desde Madrid a Valladolid pujá en lo tren en que jo anava un jove boy carregat ab una gran maleta y demés objectes propis d'un viatjant Seguidament entaulá conversa en castellá, puig, segons digué, era fill de Madrid y viatjava pera una casa de Barcelona. Com que mut semblava que no ho era, comensá a explicar la seva carrera de viatjant ab aquets termes:

—*Estoy aburrido del viaje y de estos clientes, pues no he hecho nota alguna desde que salí; y no es que no ponga de mi parte todo el interés, pues insisto tanto, que en la última plaza que he visitado, un cliente me dijo que si no me marchaba de su casa se v ría obligado á llamar á un guardia.*

La veritat es que ho deya ab aytal sentiment, que'm causá pena, y per això l'hi vaig preguntar:

—*¿Hace mucho tiempo que viaja usted?*

—*Este es mi primer viaje.*

—*¿Pues qué oficio tenía usted?*

—*Estaba empleado en el Banco...*

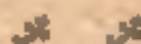
—*¿De España?*

—*No, señor, el de carpintero.*

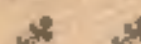
ANGELET BOIXADER.
(14 anys.)



Avuy que tothom dedica festas a l'infancia, bo es recordar ab gust la que va celebrarse en lo local de la *Colonia Gerundense*, organisat pels vehins del carrer de Lancáster. Va haverhi un Concurs molt maco ab un sens fí de premis pera recompensar los meritoris trevalls d'aquell remat de criaturas aixerides y feyneras. Molt me plauhen aquestas festas y tant de bó que tot sovint ne fessen. A las criaturas y als arbres bo es adressarlos de petits, quan son tendres.



Com siga que alguns números s'están agotant y que desde primer d'any tots valdrán doble preu, vos donch l'alerta perque no estigueu distrets, que'm sabría greu de debó.



Continuo rebent forsa trevalls pel *Calendari*, que puch

asegurarvos será de primera, y dech advertir, pels que m'ho han preguntat, que no hi anirán endevinallas de cap classe: tant sols trevalls variats de tota mena, pero curtets, perque hi cápiga tothom.



MEDALLAS.—En Pau Vila.—Joseph Bru y Solá.—Pepet Puig.—Mateo Vidal.—E. L. Homs.—Juli Bassols.—Joan Moosa valle.—Joseph Vergés.—Jaume Segalés.—Josepet Opisso.—Joseph M.ª Sanjuan y Cunillera.—Salvador de Horta Gibert.—Pepet Foix.—J. Texidó.—Sió Doria.—Joseph M.ª Farré y Samsó.—Tirse Diaz de Yla rasa.—Lluis Claravall.—F. Baldellí.—A. P. Rigau.—Joseph Oliver.—M. Solé.—Joseph Ferré y Peris.—Carme Rigau.—Francesch Balenyá.

☙ ☙

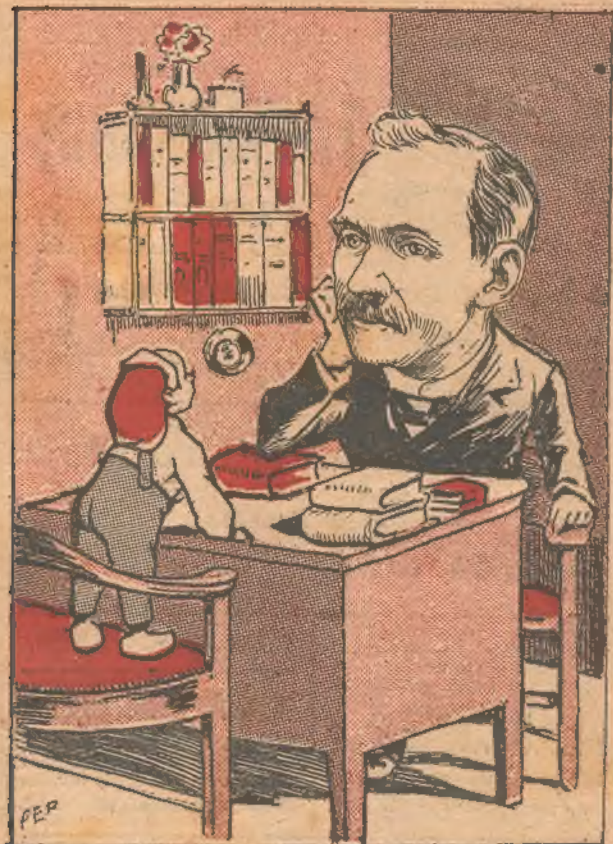
En Ernest Candevila, no envihi copias, que no te cap mérit. val més poquet y original.—Joseph Riba. la poesia *¡Patria!* es massa valenta.—B. R. los dibuixos no están prou be.—Joan de Sucre y Grau, ¿es original de vosté la poesía *Visió?*—Joan Badimont, vol dirme de quin llibre l'ha copiada la poesia *A la vora del foch?*—Joan Llenas, ab calma'ls fará mes be'ls versos.—Ricart Valls. vegi ab compte ab los versos que vosté te ideas que ab paciencia poden darli profit.—Maria Tost, será servida.—Joseph Balanya, lo dibuix qu'envia ja s'ha vist publicat.—Lluis de Pont, li repetesch que la suscripció, (6 ptas. al any) s'ha de pagar per endevant. Un cop fet. li enviarém tots los números surtits fins acabar l'any.

Quedan mes cartas pera contestar.

Avis.—Es precís que tots los trevalls que m'envihin, tant versos com dibuixos, siguin rigurosament originals dels que'ls firman. Dich aixó perque hi ha alguns (molt pochs) colaboradors que no tenen reparo en enviarme trevalls que de lluny se veu que no son fets d'ells.

Altre.—Us agrahiré no m'envieu tantas endevinallas, geroglifichs, xaradas, conversas etc., etc., perque'n tinch lo menys pera deu anys.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona



Com que no'l puch oblidar
hi vingut, senyor Vassal.
per si'm vol dâ original
per ferme mès popular.